

מהותו של יהודי חלק שני: בחזרה למקור

י"ב תמוז תשמ"ה

בעל הגאולה עצמו מסביר, ש"לא אותי בלבד גאל הקב"ה": אותה גאולה עצמה היא "לא אותי בלבד", אלא כל אשר "בשם ישראל יכונה" נגאל באותה גאולה עצמה!

וגאולה זו נעשתה פעולה נמשכת, כפי שראינו בפשטות, שבזמן גאולת י"ב תמוז לא ידעו עדיין בוודאות מה יהיה המשך הדברים,

ואילו עתה אנו יודעים זאת, ראינו את ההמשך שהיה למאורע זה, והוא נבחן ונוצל עד תומו:

לכל-לראש - התירו לו לצאת מהמדינה כולה, היתר שהיה נס גלוי לטובה,

לצאת עם כל בני-ביתו, עם כל הכתבים, עם כל הספרים ועם כל החפצים;

ושלחו שליח מיוחד מטעם המלכות כדי שהנסיעה תעבור ביתר מהירות, וציוו עליו שלא יבחן שום דבר, אלא יחתום על כל הרשיונות כדי שיוכלו לצאת מיד ללא כל מניעות ועיכובים.

והרי זהו סיפור גלוי לעיני כל.

ישנם הטוענים: "עשרה ניסים נעשו לאבותינו" - היה זה בזמן שבית-המקדש היה קיים, כך נאמר במשנה, אבל עתה - "אותותינו לא ראינו ואין אתנו יודע עד מה";

ובכן, מזמן לזמן "חשף הוי' את זרוע קדשו" ומראה נס גלוי, וכפי שאומר רבנו הזקן בתניא - הדבר נעשה על-ידי צדיקים, שעל-ידם מראה הקב"ה את הנסים.

וכך היה בדורנו ממש - החל מיום י"ג תמוז, ולאחר-מכן היה ההמשך שלאחרי-זה, כמדובר על כל פרטי הסיפור, וכפי שכבר נדפס ומפורסם;

ובכן רואים בפועל, שכאשר יהודי מחליט, ובתוקף, שאינו מתחשב בשום דבר הנוגד ליהדות - הוא מצליח בכך.

והסיבה לכך שאינו מתחשב בכך - אינה רק מצד עקשנות וכי"ב, אלא משום שכך היא המציאות, שכל דבר הנוגד את היהדות אין לו כל שליטה עליו, כיון שהוא קשור עם הקב"ה בעצמו;

ואם הוא נתקל בקושי מסויים - יודע הוא שהדבר מגיע מהקב"ה, אלא שהקב"ה משתמש לפעמים בקושי כנסיון, כדי שקושי זה יהפוך אצל יהודי זה ל"נסיון", מלשון "ארים נסי על ההרים", כדי לרומם את היהודי למדרגה נעלית יותר,

בכך שהנסיון מראה שהיהודי עובד את הקב"ה בשמחה ובטוב-לבב לא רק כשאינו לו כל קשיים, אלא אפילו במצב שהוא נתקל בגשיים ועומדים לנגדו וכו'.

ובפרט כשמדובר ביהודי שנולד באופן של "נשבה לבין העכו"ם", והוא טוען שאינו יודע במה מדובר -

עונים לו על כך: ענין זה אינו אלא בשעה שנבראת ובשעה שנולדת, "יצא לאויר העולם", וזאת אפילו במקרה שהאויר שבו הוא נולד היה אויר "בין העכו"ם";

פרשת פנחס

אבל רגע לפני-זה, כשהיה עדיין "במעיי אמו" - "מלמדין אותו כל התורה כולה", ויתרה מזו - "נר דלוק על ראשו", אין זה דבר עמום שצריך לחפש אחריו, אלא נר מאיר על ראשו של אדם זה, שמאיזו סיבה שתהיה רצה הקב"ה שלאחר-מכן, כשיצא לאויר העולם, יהיה זה במצב של "בין העכו"ם".

ומכך מובן, שאין זה כפי שישנם הטוענים: הייתכן שתובעים ממנו שיתנהג שלא כפי אמיתית הדברים לגביו, ובלשון המדינה - תובעים ממנו שיהיה "צבוע"? כיצד יכול הוא להתנהג בדרך היהדות, בזמן שעד עתה כלל לא ידע מה פירוש הדבר, ולא היתה לזה כל שייכות אליו, שכן הוא גדל במקום ובסביבה שכלל לא סיפרו לו על כך?!

על כך אומרים לו: ההפך הוא הנכון! ענין זה אינו באופן שעליך לגלות דבר חדש, אלא עליך לחזור לאמיתית המציאות שלך ולשורש שלך, ואין זה אלא ש"יצרו אנסו", או הסביבה אנסתו וכי"ב;

וממילא, לכל-לראש עליך לחזור למקומך האמיתי - כשם שמקומם של דגים הוא בים, שהוא חיותם, וחיותך שלך היא - לימוד "כל התורה כולה" באופן של "נר דלוק על ראשו"!

וזוהי ההוראה האמורה שמלמד אותנו יום זה:

כשמגיע יהודי ומנסה לדבר על לבו - או כשיהודי מנסה לדבר על לב עצמו - לפעול בו הידור, שנראה לו שאין לו כל שייכות אליו, או שעדיין אינו אוחז במדריגה זו, ו"מחזי כיוהרא" וכי"ב, בלשון ההלכה,

עד לאלו ש"נשברו" ר"ל "בין העכו"ם" -

אומרים להם מיד: את "כל התורה כולה" למדת עוד לפני שיצאת לאויר העולם!

אין פירוש הדבר שעליך להתאים את עצמך לאדם אחר, ללמוד דבר חדש; עליך רק לחזור לשורש ולמקור שלך, לאמיתית המציאות שלך, ותו לא!

ואם תדחה זאת עד שתקיים "נשמע", תלמד ותבין וכו' - עלול לעבור בינתיים משך זמן, וכל רגע בזמן הוא "אבידה שאינה חוזרת", שכן זמן אי-אפשר להשיב!

כשישאלו אותו עצמו: כיצד לדעתך נהג אבי-סבך? - יענה, שאבי-סבו גידל בוודאי זקן ארוך, ואם-סבתו חבשה בוודאי פאה נכרית גדולה, או שראשה היה מכוסה, כיסוי הראש, במטפחת כשרה;

כך הדבר בנוגע לכל יהודי שמדברים אתו, יהיה מי שיהיה ובכל מעמד ומצב שיימצא עתה - דבר ברור הוא אצלו בנוגע לאבי-סבו, ועשרות דורות לפני-זה, כאמור לעיל, שהיו בעלי זקנים גדולים, פאות נכריות גדולות או מטפחות גדולות.

אלא שלאחר-מכן בא חושך הגלות, או כל שם שהוא קורא לכך, והפסיק הנהגה זו.

וממילא, אפילו אם יעבור זמן עד שיבין זאת בשכלו - אין זה פירוש הדבר אלא שעבר עוד זמן-מה עד שיבין זאת, אבל ברור הדבר שזוהי ההנהגה שבה חיו זקניו וזקנותיו, ומסרו עליו את נפשם, ולפני-זה במשך עשרות דורות.

